

Nezvaný host

Vojta Černý

Na Panenské pláně se zvolna snášel soumrak. Dusné celodenní bezvětří vystřídal lehký pohyb větru. Vzduch sebou vlácel chvíli sem a chvíli tam, ohýbal trávu, šuměl mezi kořeny, hvízdal mezi větvemi. Na otevřených prostranstvích se točil v divokých piruetách, osaměle stojící stromy oblékal a následně obnažoval s rychlostí prodavače předvádějícího na ulici kradené zboží. Občas se stočil i o něco níž a svým teplým dechem províval mohutné smrky a jedle. Srub ukrytý v lesní dlani si z jeho vanutí dělal pramálo a muž uvnitř srubu ještě méně.

Howard Brown v tu dobu končil s večeří. Matné světlo ze staré petrolejky tančilo po dřevěném stole vyrobeném ze staré borovice, která kdysi rostla před vchodem. Byl pokrytý drobečky. Od cínového koflíku s čajem vedla mokrá čára, která končila na hraně stolu, odkud dál odkapávala do Howardova klína. Ruka se zbytkem chleba zůstala na chvíli viset ve vzduchu, jako by už nebyla schopná dokonat pohyb vzhůru. Howard si ruku prohlížel zpod přivřených víček. Zaváhání se na území lesa povětšinou nevyplácelo a v některých případech mohlo znamenat i smrt. Howard si povzdechl a strčil poslední kus večere do úst. Nesmí myslet na to, že je starý. Tím by se připravil i o tu poslední trochu sil, která mu ještě zbyla. Musí se šetřit. Třeba přijde právě dnes. Musí být připravený.

Chvíli ještě seděl a naslouchal. Vítr se opíral do okenních tabulek i do svěšených větví za nimi. Jinak nikde žádné známky pohybu. To ale nic neznamenal. Věděl, že návštěvník plížící se nocí umí být tichý. Odsunul židli od stolu, vzal petrolejku a zamířil do koupelny. Za okny už vládla naprostá tma. Postavil lampu na hranu staré plechové vany. Svlékl se, natočil vodu do umyvadla a několikrát si přešel mokřýma rukama po těle. Utřel se do froté

ručníku, který sundal ze šňůry nad svou hlavou, a stejným způsobem si umyl i tvář. Pověsil osušku zpátky a oblékl si své původní oblečení. Nakonec si vyčistil zuby. Když provedl to, čemu říkal nejzákladnější očista, zadíval se na svůj obraz v zrcadle na stěně. Už jsi vypadal i líp, starý brachu, ale pořád ještě jsi v kondici, pomyslel si. Dokud jsi schopnej dojít z kuchyně sem, máš sílu otočit kohoutkem a můžeš natáhnout ruce, aby sis sundal ten kus hadru, co ti visí nad hlavou, není to s tebou tak zlý.

Venku se zatím obloha pokryla mraky. Vítr stále sílil. Bral sebou spadané listí, malé větvičky, jehličí i chomáče suché trávy. Větve pod jeho náporem praskaly a narážely na sebe. Howard vyšel na verandu stlučenou z nahrubo otesaných prken. Jižním směrem bylo vidět vesnici, ze které před dvaadvaceti lety odešel. V několika domech se ještě svítilo. Howard si zapálil cigaretu a opřel se zády o zeď srubu. Les šuměl a ve větru jako by ožíval. Hovořil mnoha jazyky spletenými v nesourodé shluky zvuků, dýchal sípavým dechem astmatiků na konci cesty a silný proud vzduchu roznášel po stráních jeho dutý hlas. Odkudsi zaznělo úpěnlivé volání ptáka. Světla na obzoru se začala vytrácet. Když zhaslo poslední, Howard típl cigaretu a vrátil se dovnitř.

Pravou rukou vzal židli za opěradlo a postavil ji přímo proti dveřím, na vzdálenost asi pěti kroků. Pak šel a ze skoby na stěně sundal svou loveckou pušku. Prohlédl mechanismus, zkontroloval mušku a vložil do pušky dva náboje. Zhasl petrolejku, sedl si na židli a zbraň si položil na kolena. Jestli dnes neznámý přijde, Howard Brown bude připravený.